

Анотація

Поперечна Н. В. Опікунське право в Статуті Великого князівства Литовського 1529 року. — Стаття.

У статті розглядаються норми опікунського права за Статутом Великого князівства Литовського 1529 року. Характеризується поняття опіки, вимоги, які висувалися до опікунів, їхні обов'язки та відповідальність за неналежне їх виконання.

Ключові слова: опіка, опікунське право, Велике князівство Литовське, Статут Великого князівства Литовського 1529 року.

Summary

Poperechna N. V. Guardian's right in Statut of the Grand Duchy of Lithuania 1529. — Article.

In the article the norms of guardian's right are examined after Statut of the Grand Duchy of Lithuania 1529. The concept of guardianship, requirements which was pulled out to the guardians, is characterized, their duties and responsibility for their improper implementation.

Keywords: guardianship, guardian's right, the Grand Duchy of Lithuania, Statut of the Grand Duchy of Lithuania 1529.

УДК 340.15(474.5):347.4

Х. В. Майкут

ІНСТИТУТ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗОБОВ'ЯЗАНЬ НА УКРАЇНСЬКИХ ЗЕМЛЯХ ЗА СТАТУТАМИ ВЕЛИКОГО КНЯЗІВСТВА ЛИТОВСЬКОГО

Забезпечення виконання зобов'язань є важливим цивільно-правовим інститутом у сучасних умовах, який має давнє історичне походження. Він зародився ще у Стародавньому Римі, розвивався у наступних століттях. Цей інститут також властивий Статутам Великого князівства Литовського. Оскільки правові норми забезпечення зобов'язань за Статутами застосовувалися на українських землях аж до середини ХІХ ст., необхідно детальніше розглянути цей цивільно-правовий інститут.

Російський дореволюційний вчений К. Анненков вважав, що під забезпеченням зобов'язань слід розуміти засоби або способи, спрямовані на зміцнення зобов'язань, тобто надання їх більшої імовірності щодо отримання за ними задоволення кредиторам [1, 231].

Найпоширенішим видом забезпечення зобов'язань у Литовських статутах була застава. В основу правових норм, що регулювали ці відносини, передусім, була покладена рецепція Руської Правди, адже застава на українських землях сформувалася саме в часи Київської Русі [3, 121].

Після входження українських земель до складу Великого князівства Литовського відбувався розвиток торгівлі, виробництва, кредитно-грошових відносин, що вимагало вдосконалення законодавства щодо забезпечення зобов'язань. Це було одним із завдань Литовських статутів.

Литовські статuti розрізняли заставу рухомого та нерухомого майна. Об'єктом застави могли виступати речі, які належали заставодавцю на праві влас-

ності. До нерухомого майна, що підлягало заставі, належали: землі, ліси, водойми, рибні ставки, промислові заклади та господарські будівлі. Застава рухомих речей у юридичній термінології Литовських статутів позначалася терміном «заклад» [9, 112].

Застава на нерухоме майно відповідно до Литовських статутів мала місце у двох формах:

1) передача заставленого майна кредитуру та надання йому права експлуатації залежних селян за рахунок процентів по договору, а також права провести цесію — передати права іншому кредитуру;

2) застава у формі запису боргів у судові книги без передачі майна кредитуру, тобто іпотека» [11, 98].

Іпотека з'явилася в Литовських статутах внаслідок рецепції римського приватного права. У Стародавньому Римі боржник мав право продати заставлену річ і за рахунок отриманих грошей розрахуватися із кредитором. Крім того, за римським приватним правом боржник мав можливість заставляти одну й ту ж річ декілька раз різним кредиторам [8, 133].

Практика застосування Литовських статутів на українських землях у XIV–XIX ст. довела, що місцеві феодали часто використовували заставу як форму тимчасового володіння людьми. Феодально залежні селяни, що перебували під заставою, називалися «заставними». Третій Литовський статут 1588 р. визначив порядок оцінки людей і здачі їх у володіння іншим особам внаслідок стягнень з поміщика за борговими зобов'язаннями [4, 55–56].

Кожен Литовський статут містив окремий розділ про застави: у першому Литовському статуті це був десятий розділ, а в другому та третьому — сьомий [6, 218].

Для регулювання заставно-зобов'язальних правовідносин у Литовських статутах вживали спеціальні юридичні терміни: «застава», «заставить», «закупать», «речь заставная», «имение закупленное» тощо.

Особа, яка віддавала своє майно під заставу, тобто заставодавець, іменувалася у Литовських статутах як «хто речь заставную заставиль», а заставодержатель — «хто маючи оть кого заставе имение». Заставодавець мав бути власником майна, яке передавав у заставу. Вдова, яка одержувала маєток як «віно», також мала право здати його під заставу. Заставодержатель мав право вчинити субзаставу, тобто заставити заставлене йому майно іншій особі. За загальним правилом у ролі заставодержателів виступали шляхтичі, однак крім них цю функцію могли виконувати інші люди: купці, міщани християнської віри, а також євреї [9, 111–112].

В арт. 7 розд. VII Третього Литовського статуту зазначалося: «Теж купці, міщани і євреї зі шляхти реестрами боргів ніяких вимагати не повинні, і не зможуть, крім як за записами певними...» [7, 222]. Застава як вид забезпечення зобов'язання набувала чинності у зв'язку з укладенням договору позики. Застава відповідно до правових норм Литовських статутів виступала умовою договору позики, а не самостійною цивільно-правовою угодою. Литовські статuti вимагали письмової форми запису про заставу, який занотовувався у су-

дові книги. Це було практичним заходом, який забезпечував чіткий порядок вирішення судом спорів, які могли виникнути на підставі заставних відносин [9, 111–112].

Рухомі речі могли передаватися під заставу без письмового засвідчення посадових осіб [11, 98]. Натомість запис про заставу нерухомого майна повинен був містити підписи та печатки заставодавця і трьох або чотирьох свідків.

Записи про заставу заносилися у судові книги земських судів. Між сесіями земського суду судові книги були закриті, тому дозволялося у міжсесійний період за необхідності вносити записи про заставу у книги громадських судів, а потім на черговій сесії земського суду цей запис заносився також у його судові книги [5, 102].

Після внесення запису про заставу до актових книг земського суду заставодавець отримував витяг із судовою печаткою. Заставодержатель видавав заставодавцю посвідчення зі своїм підписом і печаткою, а також підписами та печатками двох або трьох свідків. Після припинення боргового зобов'язання, а разом з тим і його забезпечення, тобто застави, заставодавець повертав заставодержателю посвідчення, а заставодержатель заставодавцю — запис про заставу.

Якщо заставодержатель відмовлявся повернути заставний запис, його примушував до цього суд у визначений ним строк. Крім того, в таких випадках заставодержатель повинен був відшкодувати заставодавцю збитки, заподіяні його відмовою повернути заставний запис. Дотримання формального, а подекуди навіть бюрократичного, порядку оформлення заставних записів на підставі Литовських статутів було необхідною умовою діяльності застави.

Окрім процедури складання заставних записів, для дійсності застави важливим аспектом було дотримання процедури вводу у володіння. Ввід у володіння передбачав складання інвентарю заставленого майна, куди заносили опис двору, рухомих речей та залежних селян [9, 113–114].

В арт. 3 розд. VII Другого Литовського статуту 1566 р. зазначалося: «Хочемо також мати і постановляємо, аби кожен, хто хотів би маєток свій батьківський продати, або заставити, має прийти до нас, Господаря, або до вряду земського, у якому повіті той маєток лежить, оголосити перед судом земським, після чого застава за таким звичаєм матиме силу на вічність, хоч би на те підтвердження нашого господарського не було. Однак той, кому буде записано, того ж часу має, взявши возного, з вряду повітового, увійти у володіння того маєтку; якщо після такого запису у володіння того маєтку він не увійшов, а давність земську десять років промовчав, тоді такий продаж і застава потім сили жодної мати не буде» [6, 342]. Таким чином можна зробити висновок, що ввід у володіння підлягав доволі чіткій регламентації у Литовських статутах. Недотримання процедури його проведення мало наслідки недійсності застави.

Історичною умовою застави та запису про неї було визнання строку сплати боргу за основним зобов'язанням. Цей строк визнавався в договорі за згодою сторін боргового зобов'язання. Зазвичай строк сплати боргу становив не більше одного року, проте інколи він мав право бути дворічним або трирічним. Строк обчислювався календарними днями або ж його могло визначати настання пев-

ної події [9, 114]. М. Владимирський-Буданов вважав, що безстрокові застави застосовувалися щодо службових володінь [2, 95–100].

Укладення договору з умовою про заставу мало певні юридичні наслідки. Заставодержатель отримав право володіння заставленим майном. М. Владимирський-Буданов писав, що заставодержатель отримував право володіння тільки щодо рухомого майна, в той час як нерухомим заставленим майном володів заставодавець [2, 96].

Український історик права М. Товстоніс заперечував цю тезу, вважаючи, що заставодержатель володів ще й нерухомим майном [9, 115].

Заставодержатель мав право користуватися заставленим майном. Коли заставодержатель відмовлявся від грошової суми від заставодавця як повернення боргу, продовжуючи користуватися заставленим майном, то суд зобов'язував його віддати отримані протягом цього часу прибутки, які принесло йому неправомірне користування [9, 120].

Необхідно зауважити, що заставодержатель мав право користуватися тільки нерухомим заставленим майном. Якщо предметом застави було рухоме майно, то заставодержатель отримував щодо нього лише право володіння [9, 223].

Відповідно до Литовських статутів, користування предметом застави заміняло стягнення відсотків по борговому зобов'язанню. Доволі часто заставодавець, не бажаючи передавати свій маєток у користування заставодержателю, паралельно з угодою, укладав з ним договір оренди, за яким він зберігав за собою право користуватися заставленим майном, однак брав на себе обов'язок сплачувати орендну плату.

Протягом строку дії застави, заставодержатель мав право користуватися заставленим маєтком, а отже, отримував з нього прибутки. Він також мав право покращити його стан, а після припинення застави, заставодавець повинен був повернути йому витрачені на це кошти. За погіршення стану заставленого майна заставодержатель не відповідав, якщо це відбувалося не з його вини. Початком користування заставодержателем заставленим майном вважався час проведення процедури вводу у володіння. Заставодержатель також мав право передати свої права третій особі без згоди заставодавця [9, 121]. Тобто заставодавець мав право провести цесію — цивільно-правову дію, рецептовану в Литовських статутах з римського приватного права.

Згідно з нормами римського приватного права цесія — це перенесення права вимоги кредитора на іншу особу без узгодження з боржником [8, 124]. Цесія має також велике значення у сучасному цивільному праві України. Кредитор, який поступається своїм правом вимоги за зобов'язанням, називається цедентом, а особа, яка поступається своїм правом вимоги за зобов'язанням, — цесіонарієм. Для цієї уступки (вимоги) необхідною є угода між старим і новим кредитором, тобто між цедентом і цесіонарієм. Як і в часи юридичної дії Литовських статутів, у сучасній Україні згода боржника на здійснення цесії не потрібна, оскільки вона, як правило, жодним чином не погіршує його становище [10, 646].

Якщо заставодавець не повертав борг вчасно, заставодержатель отримував право на субзаставу, тобто можливість передати у заставу віддане майно третій

особі за певну плату [12, 59]. При укладанні субзастави її оплата не повинна була перевищувати суми боргу заставодавця [9, 121].

Про це безпосередньо було передбачено в арт. 13 розд. VII Другого Литовського статуту 1566 р.: «Те ж коли б хто річ заставлену під більшу суму заставив іншій особі, а той, кому річ належить, у такої особи своє застав і для повернення грошей згідно із записом своїм поклав такі гроші віддавши, річ свою має взяти. А той, хто на чужу річ більшу суму дав, хай позивається з боржником своїм щодо суми перевищення першої заставної суми» [6, 346]. Ця правова норма Другого Литовського статуту була присутня також і в Статуті 1588 р. Вона мала на меті боротьбу з шахрайством, а також зосередження більшої уваги нового заставодержателя до умов субзастави.

Застава могла бути припинена у таких випадках:

- 1) виконання основного боргового зобов'язання за договором, про яке була передбачена застава як його забезпечення;
- 2) завершення строку, на який її було укладено.

Смерть учасників застави не мала наслідком припинення цього виду забезпечення виконання зобов'язань. Коли заставодавець помирає, його права та обов'язки переходили до спадкоємців. Литовські статuti також передбачали аналогічний порядок у випадку смерті заставодержателя [9, 122].

Коли заставодержатель не викупляв заставного майна протягом строку, визначеного у договорі, правові наслідки могли наступати в двох різних варіантах: 1) або заставодержатель набував право власності на заставлене майно, якщо такий варіант був передбачений у договорі; 2) або заставодержатель продавав річ, яка була предметом застави, а з отриманих коштів повертав собі свій борг, а решту віддавав заставодавцю [11, 98].

На підставі Литовських статутів заставодержатель отримував право розпоряджатися предметом застави, якщо від часу, коли заставодержатель мав оплатити борг за основним зобов'язанням, пройшов певний строк. У Першому та Другому Литовських статутах цей строк становив 10 років, а в Третньому Литовському статуті — три роки [9, 116].

Нерухоме майно, передане кредиторі під заставу, як правило, не ставало об'єктом його права власності навіть після спливу зазначених вище строків. Але якщо у договорі про позику, в якому встановлювалася застава як забезпечення виконання зобов'язання, передбачалася відповідна умова поряд із строком платежу, предмет застави мав право стати власністю заставодержателя [11, 98].

Якщо предметом застави був кінь або віл, а протягом часу тримання заставних правовідносин ця тварина здохла не з вини заставодержателя, він не був зобов'язаний віддавати її вартість, а лише шкуру показати і віддати заставодавцю, який повинен був, взявши шкуру, віддати половину боргу кредиторі [7, 232].

У разі насильницького відбирання заставодавцем, який виплатив свій борг, у заставодержателя предмета застави заставодавець сплачував йому компенсацію за насилля у розмірі 20 рублів грошей. Також у арт. 22 розд. VII Третнього

Литовського статуту зазначалося: «А якби хто кому що заставив — маєток, людей або ґрунти, а зі сторони хто третій би за яким-небудь правом або самовільно з цієї застави відібрав, тоді той, у кого буде те відібрано, якщо захоче позвати того, хто йому заставив, то той має з ним розрахуватися згідно з записом своїм, а якщо не розрахується, то має його винагородити рівною кількістю людей і землі. А якщо захоче, поза тим, хто йому заставив, з того, хто у нього відбере, через суд витребувати, тоді йому те вільно чинити і з тієї застави вимагати» [7, 229–230].

Коли щодо одного маєтку було пред'явлено кілька вимог кредиторів, а його вартість була меншою, ніж їхня сума, то право на маєток отримували кредитори, заставні записи яких були здійснені раніше від інших. При наявності конкуренції між кредитором, який уклав заставне зобов'язання з боржником і кредитором, позика якого забезпечувалася іншим способом, перевага надавалася кредитору-заставодержателю [9, 118].

Артикул 12 розд. VII Третього Литовського статуту забороняв встановлювати будь-який термін позовної давності до правовідносин, що виникали з застави: «Хочемо теж мати і установляємо, аби кожна застава і борг позичений давності земської не мали» [7, 223].

Крім застави, як вид забезпечення зобов'язання у цивільному праві за Литовськими статутами доволі широкого застосування набула присяга [3, 154].

Таким чином, Литовські статuti приділяли значну увагу способам забезпечення виконання зобов'язань. У великій мірі нормопроєктанти цих правових актів опиралися на давньоруське право, розвиваючи його за допомогою рецепції римського приватного права. Безумовна застава була основним і найбільш поширеним способом забезпечення виконання зобов'язань на українських землях під час дії Литовських статутів. Водночас застава не лише надавала цивільно-правовим відносинам більшої надійності, але й була однією з основ розвитку феодальних економічних відносин Великого князівства Литовського.

Література

1. Анненков К. Система русского гражданского права. — С.Пб., 1901. — Т. 3.
2. Владимирский-Буданов М. Заставное владение // Архивъ Юго-Западной Россіи. — К., 1911. — Т. IV, ч. 8. — С. 95–100.
3. Історія держави і права України / За ред. А. С. Чайковського. — К.: ЮрІнком Інтер, 2006.
4. Леоптович Ф. Крестьяне Юго-Западной Россіи по Литовскому праву XV и XVI столетия. — К., 1863.
5. Пичета В. Земельное право ў статутах 1529 и 1566 годов // Працы Беларускага Дзяржаўнага Універсітэту. — Мінск, 1926. — № 11.
6. Статuti Великого князівства Литовського: У 3 т. Т. 2. Статут Великого князівства Литовського 1566 року / За ред. С. Ківалова, П. Музиченка, А. Панькова. — О.: Юрид. л-ра, 2003.
7. Статuti Великого князівства Литовського: У 3 т. Т. 3. Статут Великого князівства Литовського 1588 року: У 2 кн. / За ред. С. Ківалова, П. Музиченка, А. Панькова. — О.: Юрид. л-ра, 2004. — Кн. 2.
8. Тищик Б. Й., Орач Є. М. Основи римського приватного права. — Л., 1994.
9. Товстоліс М. Суть застави за Литовським Статутом // Праці комісії для вивчення історії західно-руського та українського права. — К., 1929. — Вип. 6.
10. Цивільне право України: У 2 кн. Кн. 1 / За ред. О. В. Дзери, П. С. Кузнецової. — К.: ЮрІнком Інтер, 2002.

11. Юхо И. Правовое положение населения Белоруссии в XVI веке. — Минск, 1978.
12. Adamus J. Zastaw w prawie litewskim XV i XVI wieku. — Lwow, 1925.

Анотація

Майкут Х. В. Інститут забезпечення зобов'язань на українських землях за Статутами Великого князівства Литовського. — Стаття.

У статті досліджується інститут забезпечення зобов'язань на українських землях за Статутами Великого князівства Литовського. Автор доходить висновку, що найпоширенішим видом забезпечення зобов'язань у Статутах була застава.

Ключові слова: зобов'язання, забезпечення зобов'язань, застава, Велике князівство Литовське, Статут Великого князівства Литовського.

Summary

Maykut K. V. Institute of providing of obligations on Ukrainian earths after Statuts of Grand Duchy of Lithuania. — Article.

In the article the institute of providing of obligations is probed on Ukrainian earths after Statuts of Grand Duchy of Lithuania. An author comes to the conclusion, that the most widespread type of providing of obligations in Statuts was a mortgage.

Keywords: an obligation, providing of obligations, mortgage, Grand Duchy of Lithuania, Statuts of Grand Duchy of Lithuania.

УДК 340.15(474.5):347.214.2

В. В. Сенчук

ДОСВІД РЕЄСТРАЦІЇ НЕРУХОМОГО МАЙНА ТА ПРАВ НА НЬОГО У ВЕЛИКОМУ КНЯЗІВСТВІ ЛИТОВСЬКОМУ

Хоча період історії України, пов'язаний із Великим князівством Литовським, глибоко і всебічно досліджений представниками історичної науки та дослідниками історії держави і права України, жодне дослідження поки що не було спрямоване на аналіз історичних відомостей під кутом зору закономірностей реєстрації нерухомого майна та прав на нього.

У початковий період після занепаду Київської Русі основним способом набуття прав на нерухоме майно стає займанщина. Постійні набіги татар унеможливлювали стабільне використання нерухомого майна і робили формальне закріплення прав на нього непотрібним.

Головними постійними поселеннями у цей час були замки. При нападі ворогів усе навколишнє населення залишало свої оселі та майно та переховувалося у замках. Після набігу часто замок лишався єдиним незруйнованим поселенням в усій окрузі [4, 73]. Тому перші у Великому князівстві Литовському заходи із обліку нерухомого майна (як складової реєстрації) стосувалися саме замків. Йдеться про т.зв. «люстрацію» — опис державного майна для військових та фінансових цілей. До неї входив опис центрального замку, стан його укріплень, вигідність чи не вигідність положення, перелік озброєння та запасів боєприпасів та продовольства, опис обов'язків підданих округу, приписаного до